

1

AI, QUE CAU!

—Emprèn el vol i afanya't a fer el niu! —li va cridar la mare, esverada—. Tria un sotabosc dens, agafa molsa, herbes i fulles seques! M'escoltes? —li cridava desplegant les grans ales—. Va, vés!

—Ai, mare, per què ets tan pesada?

—Pesada, jo? Pesada? Com pots ser tan fresca! T'has d'espavilar. Encara has de fer el niu, pondre els ous, covar-los, i una mare hi entén, d'aquestes coses!

—D'acord, me'n vaig —va dir-li en un to de veu afilat—. Adéu!

I vet aquí que l'au va alçar el vol. Les visites a la mare l'esgotaven, però s'hi estava tan bé al seu costat... La mare li feia una dieta rica en fruits, gra i llavors.

Fins i tot a vegades li portava algun insecte, cargols i aranyes.

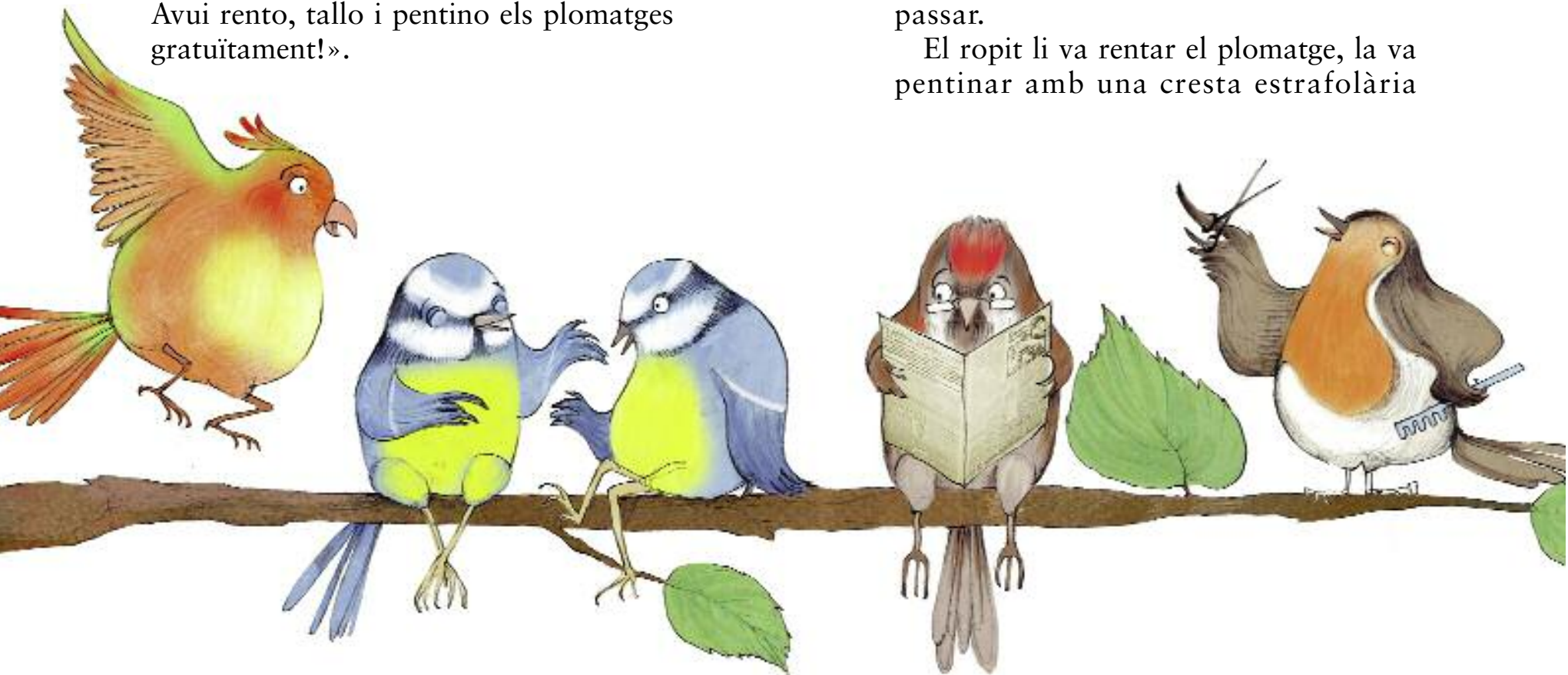
Feia una bona estona que volava i encara sentia el cant estrident de la seva mare, que s'acomiadava.

Volava i volava buscant el lloc ideal per fer el niu quan, de sobte, va sentir un ropit que anunciava amb un cant fort i aflautat: «No deixeu passar l'ocasió. Avui rento, tallo i pentino els plomatges gratuïtament!».

L'au, presumida de mena, no s'ho va pensar gens; va frenar de cop i aterrà a la perruqueria del ropit, l'ocell perruquer de més renom d'aquelles contrades.

Hi havia cua; dues mallerengues blaves, que xerraven entusiasmades, i un passerell, que llegia el diari. En veure que estava a punt de la posta d'ous, no van tenir inconvenient a deixar-la passar.

El ropit li va rentar el plomatge, la va pentinar amb una cresta estrafolària

i, per acabar la feina, li va posar una resina d'om. Satisfeta del seu canvi d'imatge i dels crits d'admiració de la clientela que esperava, va emprendre el vol.

Planava per damunt de teulades i prats, d'horts, pobles i masies quan, en acostar-se prop d'un riu, va fer un esternut en ple vol i va perdre un ou. L'au no se'n va adonar i va continuar el seu camí. S'havia d'afanyar; el ventre li pesava massa.

Al Jan li agradava veure com els núvols es movien, feien formes divertides fins a arribar a convertir-se en fils o en bombolles de cotó.

Havia anat a berenar a prop del riu, quan de sobte el vol baix d'un ocell li va cridar l'atenció. Malgrat que el sol de mitja tarda l'enlluernava, el va seguir, i quina va ser la seva sorpresa quan va veure que deixava caure un ou.

Sense pensar-s'ho, va llançar l'entrepà damunt la motxilla i va arrencar a córrer per agafar-lo, però l'ou li va lliscar entre

les mans i es va perdre en un munt de sorra al costat dels matolls. El Jan va començar a esgarrapar la sorra, esgarrapa que esgarraparàs, fins que va aconseguir treure'l. Un cop el va tenir a la mà, amb molta cura va observar que no s'havia trencat; només tenia una petita esquerdada. Sense perdre temps, es va afanyar a recollir la motxilla i se'n va anar corrents a casa de l'avi.